

L'últim somriure

L'actor i impulsor de diverses iniciatives populars d'Arbúcies Manel Planchart mor als 89 anys després d'una llarga malaltia

L'actor i figura popular d'Arbúcies, Manel Planchart · Martí Plana

ARBÚCIES | MANEL SERRAS

Al llarg de la seva vida, en Manel Planchart i Fuster va remoure els fonaments del poble d'Arbúcies. Se'l podia trobar en totes les activitats lúdiques i culturals i amb el temps es va convertir en un impulsor, un veritable promotor de la vida social arbucienca.

Si parlem de teatre, el seu nom apareix amb lletres majúscules. Va ser un dels fundadors de l'AJA (Agrupación Joventut Arbucienca) i feia tot tipus de papers curts i més destacats. Tot i que va destacar per la seva veu còmica, del que més orgullós se sentia era del seu paper de Manelic a Terra Baixa d'Àngel Guimerà. El va representar amb Maria Dolors Díaz i amb Maria Matilde Almendros. El grup de teatre arbucienca, amb en Manel al capdavant, va actuar a París, Tolosa i Marsella. La seva participació en els Pastorets tampoc va passar desapercebuda, hi va fer gairebé tots els papers rellevants.

La seva inquietud el va portar l'any 1970 a fundar una formació musical que es va anomenar Els Serafins. Ell en va ser el director. Assajaven al menjador de Can Planchart. Eren set i tocaven platells i bombo, trombó de pistons, fiscorn, trompeta i trombó de bates. «El que menys importava era la música. El que volíem era animar les festes del poble. Sortíem els matins a despertar el poble i tothom s'ho passava bé», explicava ell mateix. I en Jaume Pastells, un dels components d'Els Serafins, afegia: «Ens divertíem molt. Recordo una vegada que vam actuar a Sils, alguns pares treien la canalla perquè ens veien perillosos... potser perquè tocàvem tan malament. La finalitat sempre era recollir diners per l'Associació Montseny-Guilleries».

L'altra activitat que va portar a terme va ser l'esportiva. La Junta del Club Deportivo Arbúcies el va nomenar entrenador dels juvenils i els va batejar com «la bonica plantilla». Hi va donar un nou impuls i en els tres anys que es va asseure a la banqueta, van quedar segons a la Lliga en dues ocasions. «Quan va arribar, s'acabava de morir en Josep Maria Obiols als 16 anys d'un incident al camp. Va acceptar el càrrec amb una condició: tota la plantilla havíem d'anar un cop a l'any a l'ermita de Sant Segimon a resar un Pare nostre perquè ens protegís de tot mal».

La vida d'en Manel Planchart, drapaire de professió, va ser molt intensa fins al seu final. El 2013, els seus amics li van retre un homenatge que va comptar amb una gran participació. Tot i afectat de la malaltia que se l'ha emportat, encara participava en actes públics i hi feia les seves aportacions sempre divertides i intencionades.

El seu adéu es va consumir ahir. Un dia que molts arbuciençs i arbucienques l'hauran tornat a recordar i li hauran dedicat l'últim somriure.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/selva/2016/08/12/ultim-somriure/798760.html?utm_source=rss